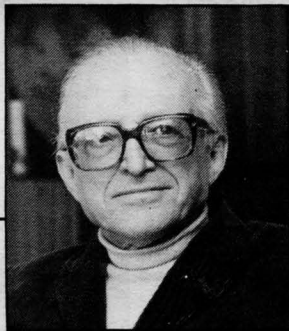

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Entre el progrés i el desfici

La silicona, en les seves aplicacions per retocar la figura femenina, ens està resultant molt conflictiva. Portem prop d'una dècada sense treure'ns la preocupació del damunt.

No m'agrada gens citar-me a mi mateix, però en aquest cas ho trobo inevitable. El dia 10 d'abril de 1982 vaig publicar a la revista Canigó un article del qual em permeto de transcriure els següents paràgrafs: "... un diari de Barcelona va fer pública una informació que, el menys que se m'acut de dir-ne, és que només ens faltava aquesta. Expli-

cava que els directors de les línies aèries australianes havien fet un advertiment seriós a les assistentes de vol, sobre els riscos que comporta l'ús de silicona per a realçar el bust. Es basaven en un estudi mèdic que conclou que un canvi sobtat de pressió (a vegades ocorre durant el vol) pot motivar una expansió de la silicona, fins a triplicar el seu volum. Aquesta circumstància ocasionaria la immediata explosió dels pits tractats amb silicona, amb les tràgiques conseqüències fàcilment deduïbles, per als passatgers i, sobretot, per a aquestes simpàtiques senyoretetes encarregades de fer més suportable el tràngol de volar. Si es té present que són unes noies triades entre les aspirants que compten amb més atractius físics, es comprèn que tinguin cura de la seva aparença com a eina de treball. I que hagin caigut en l'ús de la silicona per a fer més grats a la vista uns atributs femenins molt apreciats per la ciutadania masculina."

Després d'unes quantes consideracions sobre la meva aprensió a volar (no he volat mai), continuava el meu article lloant el professionalisme d'aquestes noies aviadores i el seu desig de fer agradables les travesies. I continuava amb el següent to: "Ah! Doncs mira... Això pot ésser una

compensació als inconvenients que hi trobo... I ara resulta que fins això m'han tret. M'imagino a mi mateix esverat, incrustat en una butaca i amb els núvols sota meu (una cosa que no em sembla natural), ple de recels sobre les probabilitats d'arribar on vaig. De sobte, se'm presenta una noia encantadora, agradable d'ofici, oferint-me una safata plena de llepolies. Agraït, la contemplo embegut de sentiments estètics o el que siguin i quan tinc els ulls més interessats i distrets, veig amb horror que els pits de la senyoreta comencen a créixer desmesuradament i, al final, esclaten es-

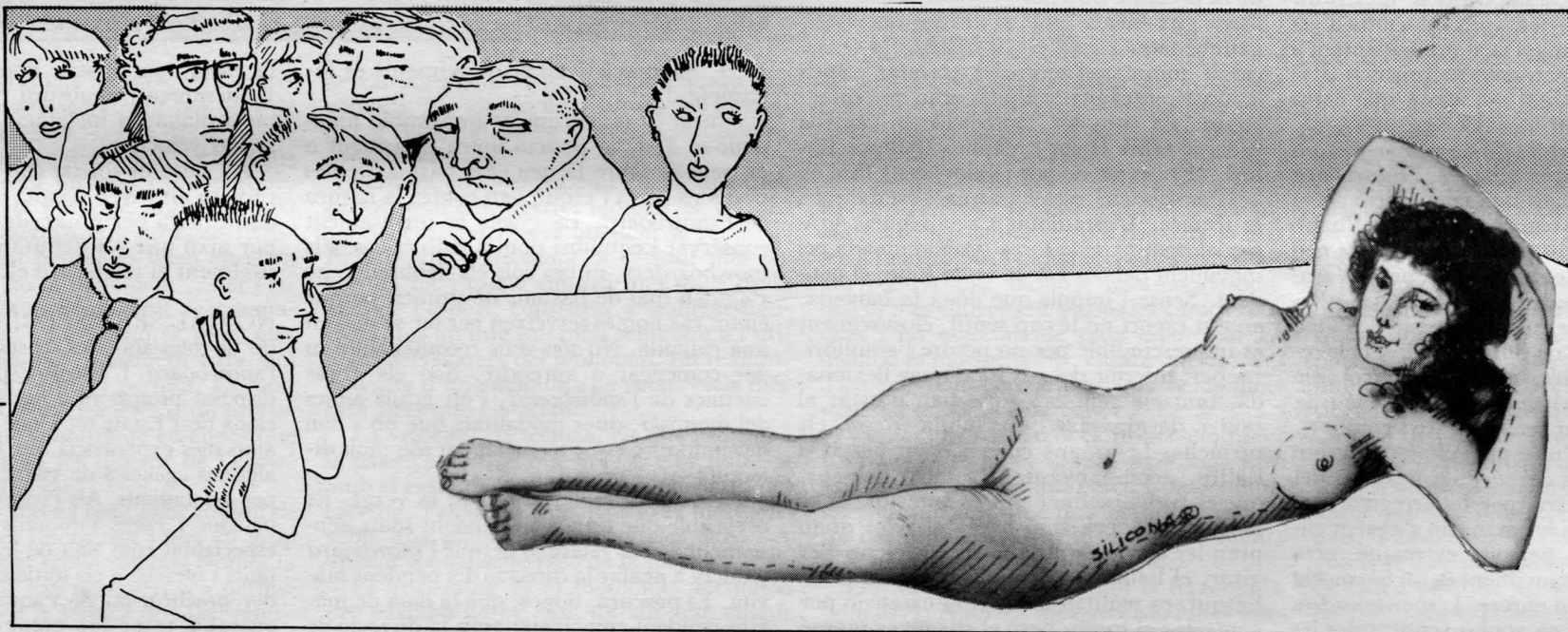
quitxant-ho tot. Si la ciència confirma aquesta possibilitat, feina hi haurà perquè algú em convenci d'enlairar-me amb aparells."

Aquest era l'estat del problema el mes d'abril de 1982. I aquesta era la meva posició davant de contingències tan abominables. Actualment ja no es parla d'explosions, sinó d'infeccions ocasionades per la silicona. La qüestió és mantenir-nos estamordits.

Tot just ara ens acaben de fer saber que, en el fons, pot tractar-se d'una guerra comercial. Es veu que hi ha una indústria que produeix pròtesis mamàries inflables i que lluita per eliminar la competència de la silicona. Això de l'empelt inflable, així de primera intenció, sembla ple de possibilitats. Poder graduar el volum a base d'aire, segons els gustos, representaria un progrés inestimable. En aquests casos, la fantasia es desboca i m'imagino roba interior femenina amb manxa, un accessori semblant al que porten les bicicletes, però dissenyat amb coqueteria.

Sigui com sigui, la prudència aconsella no anticipar res. És un camp que encara pot donar moltes sorpreses.

Pere Calders

IL·LUSTRACIÓ: DÚNIA LORDA